

ज्ञानसार
पूर्वाष्टकम्-१

औन्द्रश्रीसुभमग्नेन, लीलालग्नमिवाभिलम् । सख्यिदानन्दपूर्णेन, पूर्णा जगदवेक्ष्यते	॥१॥
पूर्वाता या परोपाधेः, सा यायितक-मण्डनम् । या तु स्वाभाविकी सैव, ज्ञात्यरत्नविमानिभा	॥२॥
अवास्तवी विकल्पैः स्यात्, पूर्वाताधेरिवोर्मिभिः । पूर्वानन्दस्तु ભગવાન્, स्तिमितोदधिसन्निभः	॥३॥
जागर्ति ज्ञानदृष्टिश्येत्, तृष्णाकृष्णादिजाङ्गुली । पूर्वानन्दस्य तत् किं स्याद्, दैन्य-वृष्टियक-वेदना?	॥४॥
पूर्यन्ते येन कृपणा, -स्तदुपेक्षैव पूर्वाता । पूर्वानन्दसुधासिन्धु, दृष्टिरेषा मनीषिणाम्	॥५॥
अपूर्णाः पूर्वातामिति, पूर्यमाणास्तु डीयते । पूर्वानन्दस्वभावोडयं, जगदद्भुतदायकः	॥६॥
परस्वत्वकृतोन्माथा, भूनाथा न्यूनतेशिषाः । स्वस्वत्वसुभपूर्णास्य, न्यूनता न हरेरपि	॥७॥
कृष्णे पक्षे परिक्षीणे, शुक्ले य समुद्व्यति । घोतन्ते सकलाध्यक्षाः, पूर्वानन्दविधोः कलाः	॥८॥

मग्नताष्टकम्-२

प्रत्याहृत्येन्द्रियव्यूहं, समाधाय मनो निजम् । दध्निन्मात्रविश्रान्तिं, मग्न इत्यभिधीयते	॥१॥
यस्य ज्ञानसुधासिन्धौ, परब्रह्मणि मग्नता । विषयान्तरसंयार, -स्तस्य डालालोपमः	॥२॥
स्वभावसुभमग्नस्य, जगत्तत्त्वावलोकितः । कर्तृत्वं नान्यत्मावानां, साक्षित्व-मवशिष्यते	॥३॥
परब्रह्मणि मग्नस्य, श्लथा पौद्गलिकी कथा । कवामी याभीकरोन्मादा; स्फारा दारादराः क्व य	॥४॥
तेजोलेश्याविवृद्धिर्या, साधोः पर्यायवृद्धितः । भाषिता भगवत्यादौ, सेत्थम्भूतस्य युज्यते	॥५॥
ज्ञानमग्नस्य यश्छर्म, तद् वक्तुं नैव शक्यते । नोपमेयं प्रियाश्लेषै, -नापि तस्यन्दनद्रवैः	॥६॥
शमशैत्यपुषो यस्य, विप्रुषोऽपि महाकथा । किं स्तुमो ज्ञानपीयूषे, तत्र सर्वाङ्गमग्नताम्?	॥७॥
यस्य दृष्टिः कृपावृष्टि, -गिरः शमसुधाकिरः । तस्मै नमः शुभज्ञान, -ध्यानमग्ननाय योगिने	॥८॥

स्थिरताष्टकम्-३

वत्स! किं यज्यलस्वान्तो, भ्रान्त्वा भ्रान्त्वा विषीदसि । निधिं स्वसन्निधावेव, स्थिरता दर्शयिष्यति	॥१॥
ज्ञानदुग्धं विनश्येत, लोभविश्लोभदुर्भेदकेः । अभ्रद्रव्यादिवस्थैर्या, -दिति मत्वा स्थिरो भव	॥२॥
अस्थिरे हृदये यित्रा, वाङ्नेत्राकारगोपना । पुंश्यत्या एव कल्याण, -कारिणी न प्रकीर्तिता	॥३॥
अन्तर्गतं महाशय, -मस्थैर्यं यदि नोद्भृतम् ।	

ક્રિયૌષધસ્ય કો દોષ, -સ્તદા ગુણમયચ્છત:	॥૪॥
સ્થિરતા વાઙ્મન:કાયૈ,-ર્યૌષામઙ્ગાહિંગતાં ગતા ।	
યોગિન: સમશીલાસ્તે, ગ્રામેડરણ્યે દિવા નિશિ	॥૫॥
સ્થૈર્યરત્નપ્રદીપશ્ચેદ્, -દીપ્ત: સદ્કલ્પદીપજૈ: ।	
તદ્વિકલ્પૈરલં ધૂમૈ,-રલંધૂમૈસ્તથાશ્રવૈ:	॥૬॥
ઉદીરયિષ્યસિ સ્વાન્તા,-દસ્થૈર્ય પવનં યદિ ।	
સમાર્ધર્મમેઘસ્ય, ઘટાં વિઘટયિષ્યસિ	॥૭॥
ચારિત્રં સ્થિરતારૂપ,-મત: સિદ્ધેષ્વપીષ્યતે ।	
યતન્તાં યતયોડવશ્ય,-મસ્યા એવ પ્રસિદ્ધયે	॥૮॥

મોહત્યાગાષ્ટકમ્-૪

અહં મમેતિ મન્ત્રોડયં, મોહસ્ય જગદાન્ધ્યકૃત્ ।	
અયમેવ હિ નગ્નૂર્વ:, પ્રતિમન્ત્રોડપિ મોહજિત્	॥૧॥
શુદ્ધાત્મદ્રવ્યમેવાહં, શુદ્ધજ્ઞાનં ગુણો મમ ।	
નાન્યોહહં ન મમાન્યે ચે,-ત્યદો મોહાસ્ત્રમુલ્બાણમ્	॥૨॥
યો ન મુઘ્ણતિ લગ્નેષુ, ભાવેષ્વૌદયિકાદિષુ ।	
આકાશમિવ પડકેન, નાસૌ પાપેન લિપ્યતે	॥૩॥
પશ્યન્નેવ પરદ્રવ્ય-, નાટકં પ્રતિપાટકમ્ ।	
ભવચક્રપુરસ્થોડપિ, નામૂઢ: પરિભિઘતે	॥૪॥
વિકલ્પચષકૈરાત્મા, પીતમોહાસવો હ્યયમ્ ।	
ભવોચ્ચતાલ-મુત્તાલ-, પ્રપગ્ચ-મધિતિષ્ઠતિ	॥૫॥
નિર્મલં સ્ફટિકસ્યેવ, સહજં રૂપમાત્મન: ।	
અધ્યસ્તોપાધિસંબન્ધો, જડસ્ત્ર વિમુઘ્ણતિ	॥૬॥
અનારોપસુખં મોહ-, ત્યાગાદનુભવન્નપિ ।	
આરોપપ્રિયલોકેષુ, વક્તુમાશ્ચર્યવાન્ ભવેત્	॥૭॥
ચશ્ચિદ્દર્પણવિન્યસ્ત-, સમસ્તાચારચારુઘી: ।	
કવ નામ સ પરદ્રવ્યે,-ડનુપયોગિનિ મુઘ્ણતિ	॥૮॥

જ્ઞાનાષ્ટકમ્-૫

મજ્જત્યજ્ઞ: કિલાજ્ઞાને, વિષ્ટાયામિવ શૂકર: ।	
જ્ઞાની નિમજ્જતિ જ્ઞાને, મરાલ ઇવ માનસે	॥૧॥
નિર્વાણપદમખ્યેકં, ભાવ્યતે યન્મુહુર્મુહુ: ।	
તદેવ જ્ઞાનમુત્કૃષ્ટે, નિર્બન્ધો નાસ્તિ ભૂયસા	॥૨॥
સ્વભાવલાભસંસ્કાર-,કારણં જ્ઞાનમિષ્યતે ।	
ધ્યાન્ધ્યમાત્રમતસ્ત્વન્યત્, તથા ચોક્તં મહાત્મના	॥૩॥
વાદાંશ્ય પ્રતિવાદાંશ્ય, વદન્તોડનિશ્ચિતાંસ્તથા ।	
તત્વાન્તં નૈવ ગચ્છન્તિ, તિલપીલકવદ્ ગતૌ	॥૪॥
સ્વદ્રવ્યગુણપર્યાય-,ચર્યા વર્યા પરાન્યથા ।	
ઇતિ દત્તાત્મસંતુષ્ટિ-,મૃષ્ટિજ્ઞાનસ્થિતિર્મુને:	॥૫॥
અસ્તિ ચેદ્ અન્થિભિજ્ઞાનં, કિં ચિત્રૈસ્તન્ત્રયન્ત્રણૈ: ? ।	
પ્રદીપા: ક્વોપયુજ્યન્તે, તમોઘ્ની દૃષ્ટિરેવ ચેત્ ?	॥૬॥
મિથ્યાત્વશૈલપક્ષચ્છિજ્, જ્ઞાનદમ્ભોલિશોભિત: ।	
નિર્ભય: શકવદ્દોગી, નન્દત્યાનન્દનન્દને	॥૭॥
પીયૂષમસમુદ્રોત્થં, રસાયનમનૌષધમ્ ।	
અનન્યાપેક્ષમૈશ્વર્યં, જ્ઞાનમાહુર્મનીષિણ:	॥૮॥

शमाष्टकम्-७

विकल्पविषयोत्तीर्णः, स्वत्मावालगम्भनः सदा । ज्ञानस्य परिपाको यः, स शमः परिकीर्तितः	॥१॥
अनिच्छन् कर्मवैषम्यं, ब्रह्मांशेन समं जगत् । आत्माभेदेन यः पश्ये,-दसौ भोक्तुं गमी शमी	॥२॥
आरुरुक्षुर्मुनिर्योगं, श्रयेद् बाह्यक्रियामपि । योगाद्भुङ्क्षुः शमादेव, शुद्ध्यत्यन्तर्गतक्रियः	॥३॥
ध्यानवृष्टेर्दयानघाः, शमपूरे प्रसर्पति । विकारतीरवृक्षाणां, मूलाद्गुन्मूलनं त्वेत्	॥४॥
ज्ञानध्यानतपःशीलं,-सम्यक्त्वसहितोऽप्यहो ! । तं नाप्नोति गुणं साधु,-र्यं प्राप्नोति शमान्वितः	॥५॥
स्वयम्भूरमशास्पद्धिं,-वर्धिष्णुसमतारसः । मुनिर्येनोपमीयेत, कोऽपि नासौ यरायरे	॥६॥
शमसूक्तसुधासिक्तं, येषां नक्तंदिनं मनः । कदापि ते न दृश्यन्ते, रागोरगविषोर्भित्तिः	॥७॥
गर्जज्ज्ञानगणेशोत्तुङ्ग-रङ्गदृद्यानतुरङ्गमाः । जयन्ति मुनिराजस्य, शमसाम्राज्यसंपदः	॥८॥

छन्द्रियजयाष्टकम्-७

बिभेषि यद्वि संसारान्,-मोक्षप्राप्तिं य कङ्क्षसि । तद्वेन्द्रियजयं कर्तुं, स्फोरय स्फोर-पौरुषम्	॥१॥
वृद्धास्तृष्णाजलापूर्णां,-रालवालैः किलेन्द्रियैः । मूर्छामतुच्छं यच्छन्ति, विकारविषपादपाः	॥२॥
सरित्सदस्रद्भुष्पूर,-समुद्रोदरसोदरः । तृप्तिमात्रेन्द्रियग्रामो, त्वेत् तृप्तोऽन्तरात्मना	॥३॥
आत्मानं विषयैः पाशैः,-र्त्नवास-पराङ्मुखम् । छन्द्रियाणि निबध्नन्ति, मोडराजस्य किङ्कराः	॥४॥
गिरिमृत्स्नां धनं पश्यन्, धावतीन्द्रियमोलितः । अनादिनिधनं ज्ञानं, धनं पार्श्वे न पश्यति	॥५॥
पुरः पुरः स्फुरत्तृष्णा,-मृगतृष्णानुकारिषु । छन्द्रियार्थेषु धावन्ति, त्यक्त्वा ज्ञानामृतं जडाः	॥६॥
पतङ्गत्तृष्णामीनेत्,-सारङ्गा यान्ति दृष्टशाम् । अकैकेन्द्रियदोषाय्येद्, दृष्टैस्तैः किं न पश्यतिः	॥७॥
विवेकद्विपल्यक्षैः, समाधिधनतस्करैः । छन्द्रियैर्न जितो योऽसौ, धीराणां धुरि गण्यते	॥८॥

त्यागाष्टकम्-८

संयतात्मा श्रये शुद्धो,-पयोगं पितरं निजम् । धृतिमग्भां य पितरौ, तन्मां विसृजतं ध्रुवम्	॥१॥
युष्माकं सङ्गमोऽनादि,-बन्धवोऽनियतात्मनाम् । ध्रुवैकङ्कणान् शीलादि,- बन्धुनित्यधुना श्रये	॥२॥
कान्ता मे समतैवैका, ज्ञातयो मे समक्रियाः । बाह्यवर्गमिति त्यक्त्वा, धर्मसंन्यासवान् त्वेत्	॥३॥
धर्मास्त्याज्याः सुसङ्गोत्थाः, क्षायोपशमिका अपि । प्राप्य यन्दनगन्धात्मं, धर्मसंन्यासमुत्तमम्	॥४॥

गुरुत्वं स्वस्य नोद्देति, शिक्षासात्म्येन यावता ।
 आत्मतत्त्वप्रकाशेन, तावत् सेव्यो गुरुत्तमः ॥५॥
 ज्ञानायारादयोऽपीष्टाः, शुद्धस्वस्वपदावधि ।
 निर्विकल्पे पुनस्त्यागे, न विकल्पो न वा क्रिया ॥६॥
 योगसंन्यासतस्त्यागी, योगानप्यभिलास्यजेत् ।
 उत्त्येवं निर्गुणं ब्रह्म, परोक्तमुपपद्यते ॥७॥
 वस्तुतस्तु गुणैः पूर्णा, -मनन्तैर्भासते स्वतः ।
 रूपं त्यक्त्वात्मनः साधो, -निरन्नस्य विधोरिव ॥८॥

क्रियाष्टकम्-९

ज्ञानी क्रियापरः शान्तो, भावितात्मा जितेन्द्रियः ।
 स्वयं तीर्णो भवाम्बोधेः, परांस्तारयितुं क्षमः ॥९॥
 क्रियाविरहितं हन्त, ज्ञानमात्रमनर्थकम् ।
 गतिं विना पथज्ञोऽपि, नाप्नोति पुरभीप्सितम् ॥१०॥
 स्वानुक्कलां क्रियां काले, ज्ञानपूर्णाऽप्यपेक्षते ।
 प्रदीपः स्वप्रकाशोऽपि, तैलपूर्त्यादिकं यथा ॥११॥
 बाह्यभावं पुरस्कृत्य, ये क्रियांऽव्यवहारतः ।
 वदने क्वलक्षपं, विना ते तृप्तिकाङ्क्षिणः ॥१२॥
 गुणवद्बहुमानादे, -नित्यस्मृत्या य सत्क्रिया ।
 ज्ञातं न पातयेद् भाव, -मज्ञातं जनयेदपि ॥१३॥
 क्षायोपशमिके भावे, या क्रिया क्रियते तथा ।
 पतितस्यापि तद्भाव, -प्रवृद्धिर्जायते पुनः ॥१४॥
 गुणवद्द्रव्यै ततः कुर्यात्, क्रियामस्फलनाय वा ।
 अकं तु संयमस्थानं, जिनानामवतिष्ठते ॥१५॥
 वयोऽनुष्ठानतोऽसङ्ग, -क्रियासङ्गतिमङ्गति ।
 सेयं ज्ञानक्रियाऽभेद, -भूमिरानन्दपिच्छला ॥१६॥

तृप्यष्टकम्-१०

पीत्वा ज्ञानामृतं लुक्त्वा, क्रियासुरलताङ्गलम् ।
 साम्यताम्भूलमास्वाद्य, तृप्तिं याति परां मुनिः ॥१॥
 स्वगुणैरेव तृप्तिश्चे, - दाकालमविनश्चरी ।
 ज्ञानिनो विषयैः किं तै, - यैर्भवेत् तृप्तिरित्वरी ॥२॥
 या शान्तैः करसास्वाद्याद्, भवेत् तृप्तिरतीन्द्रिया ।
 सा न जित्वेन्द्रियद्वारा, षड्रसास्वाद्यानादपि ॥३॥
 संसारे स्वप्नवन् मिथ्या, तृप्तिः स्यादात्मिमानीकी ।
 तथ्या तु भ्रान्तिशून्यस्य, सात्मवीर्यविपाककृत् ॥४॥
 पुद्गलैः पुद्गलास्तृप्तिं, यान्त्यात्मा पुनरात्मना ।
 परतृप्तिसमारोपो, ज्ञानिनस्तन्न युज्यते ॥५॥
 मधुराज्यमडाशाका, -ग्राह्ये बाह्ये य गोरसात् ।
 परब्रह्मणि तृप्तिर्या, जनास्तां जनतेऽपि न ॥६॥
 विषयोर्भिविषोद्गारः, स्यात्तृप्तस्य पुद्गलैः ।
 ज्ञानतृप्तस्य तु ध्यान, -सुधोद्गारपरंपरा ॥७॥
 सुप्तिना विषयातृप्ता, नेन्द्रोपेन्द्रादयोऽप्यहो ।
 भिक्षुरेकः सुप्ती लोके, ज्ञानतृप्तो निरञ्जनः ॥८॥

निर्लेपाष्टकम्-११

संसारे निवसन् स्वार्थ,- सञ्जः कञ्जलवेशमनि ।	
विष्यते निषिलो लोको, ज्ञानसिद्धो न विष्यते	॥१॥
नाहं पुद्गलभावानां, कर्ता कारयिताऽपि न ।	
नानुमन्तापि येत्यात्म,-ज्ञानवान् विष्यते कथम्	॥२॥
विष्यते पुद्गलस्कन्धो, न विष्ये पुद्गलैरहम् ।	
त्रिभुव्योमाञ्जनेनेव, ध्यायन्निति न विष्यते	॥३॥
विप्लताज्ञानसम्पात,-प्रतिघाताय केवलम् ।	
निर्लेपज्ञानमग्नस्य, क्रिया सर्वोपयुज्यते	॥४॥
तपःश्रुतादिना मत्तः, क्रियावानपि विष्यते ।	
भावनाज्ञानसम्पन्नो, निष्क्रियोऽपि न विष्यते	॥५॥
अविप्तो निश्चयेनात्मा, विप्लश्य व्यवहारतः ।	
शुद्धित्यविप्लया ज्ञानी, क्रियावान् विप्लया दृशा	॥६॥
ज्ञानक्रियासमावेशः, सहैवोन्मीलने द्वयोः ।	
भूमिकाभेदतस्वत्र, भवेद्वैकैकमुप्यता	॥७॥
सज्ञानं यदनुष्ठानं, न विप्लं दोषपङ्कतः ।	
शुद्धबुद्धस्वभावाय, तस्मै भगवते नमः	॥८॥

निःस्पृहाष्टकम्-१२

स्वभावलाभात् किमपि, प्राप्तव्यं नावशिष्यते ।	
एत्यात्मैश्वर्यसम्पन्नो, निःस्पृहो जयते मुनिः	॥१॥
संयोजितकरैः के के, प्रार्थन्ते न स्पृहावहैः ? ।	
अमात्रज्ञानपात्रस्य, निःस्पृहस्य तृषां जगत्	॥२॥
छिन्दन्ति ज्ञानदात्रेश, स्पृहाविषलतां बुधाः ।	
मुषशोषं य भूच्छां य, द्वैन्यं यच्छति यत्फलम्	॥३॥
निष्कासनीया विदुषा, स्पृहा चित्तगृहाद् बहिः ।	
अनात्मरतियाडाली-, सङ्गमङ्गीकरोति या	॥४॥
स्पृहावन्तो विलोक्यन्ते, लघवस्तृषातूलवत् ।	
महाश्वर्यं तथाप्येते, मञ्जन्ति भववारिधौ	॥५॥
गौरवं पौरवन्दत्वात्, प्रकृष्टत्वं प्रतिष्ठया ।	
प्याति ज्ञातिगुणास्वस्य, प्रादुर्भुर्यान्न निःस्पृहः	॥६॥
भूशय्या भैक्षमशनं, शोर्णा वासो वनं गृहम् ।	
तथापि निःस्पृहस्याहो, यस्मिन्नेवधिर्क सुभम्	॥७॥
परस्पृहा महाद्दुःखं, निःस्पृहत्वं महासुखम् ।	
अेतद्दुक्तं समासेन, लक्षणं सुभद्दुःखयोः	॥८॥

भौनाष्टकम्-१३

मन्यते यो जगत्तत्त्वं, स मुनिः परिकीर्तितः ।	
सम्यक्त्वमेव तन्भौनं, भौनं सम्यक्त्वमेव वा	॥१॥
आत्मात्मन्येव यच्छुद्धं, ज्ञानात्मात्मानमात्मना ।	
सेयं रत्नत्रये ज्ञप्ति-, रुय्यायारैकता मुनेः	॥२॥
यारित्रमात्मयरणाञ्च, ज्ञानं वा दर्शनं मुनेः ।	
शुद्धज्ञाननये साध्यं, क्रियालाभात्क्रियानये	॥३॥
यतः प्रवृत्तिर्न मणौ, लभ्यते वा न तत्फलम् ।	
अतात्त्विकी भणिज्ञप्ति-र्भणिश्रद्धा य सा यथा	॥४॥
तथा यतो न शुद्धात्म-, स्वभावायरणं भवेत् ।	

इलं द्रोषनिवृत्तिर्वा, न तज्ज्ञानं न दर्शनम् ॥५॥
 यथा शोःस्य पुष्टत्वं, यथा वा वध्यमऽउनम् ।
 तथा जनन् लवोन्माद, -मात्मतृप्तो मुनिर्भवेत् ॥६॥
 सुलभं वागनुत्थारं, मौनमेकेन्द्रियेष्वपि ।
 पुद्गलेष्वप्रवृत्तिस्तु, योगानां मौनमुत्तमम् ॥७॥
 ज्योतिर्भयीव दीपस्य, क्रिया सर्वापि चिन्मयी ।
 यस्यानन्यस्वभावस्य, तस्य मौनमनुत्तरम् ॥८॥

विद्याष्टकम्-१४

नित्यशुच्यात्मताप्याति, -रनित्याशुच्यनात्मसु ।
 अविद्या तत्त्वधीर्विद्या, योगाथार्यैः प्रकीर्तिता ॥९॥
 यः पश्येन्नित्यमात्मान, - मनित्यं परसङ्गमम् ।
 छलं लब्धुं न शक्नोति, तस्य मोहमलिम्बुयः ॥१०॥
 तरङ्गतारलां लक्ष्मी- , मायुर्वायुवदस्थिरम् ।
 अद्विधीरनुध्याये, -द्वैतवद् ભડ્गुरं વપુઃ ॥११॥
 शुचीन्यप्यशुचीकर्तुं, समर्थेऽशुचिसंभवे ।
 देहे जलादिना शौच, - भ्रमो मूढस्य दारुणः ॥१२॥
 यः स्नात्वा समताकुण्डे, छित्वा कश्मलजं मलम् ।
 पुनर्न याति मालिन्यं, सोऽन्तरात्मा परः शुचिः ॥१३॥
 आत्मभोगो नवः पाशो, देहगेलघनादिषु ।
 यः क्षिप्तोऽप्यात्मना तेषु, स्वस्य बन्धाय जायते ॥१४॥
 मिथोयुक्तपदार्थाना, -मसंक्रम्यमत्त्रिया ।
 चिन्मात्रपरिष्ठाभेन, विदुषैवानुभूयते ॥१५॥
 अविद्यातिमिरध्वंसे, दृशा विद्याञ्जनस्पृशा ।
 पश्यन्ति परमात्मान, -मात्मन्येव हि योगिनः ॥१६॥

विवेकाष्टकम्-१५

कर्म श्रुवं य संश्लिष्टं, सर्वदा क्षीरनीरवत् ।
 विभिन्नीकुरुते योऽसौ, मुनिहंसो विवेकवान् ॥१॥
 देहात्माद्यविवेकोऽयं, सर्वदा सुलभो भवे ।
 भवकोट्यापि तद्भेद, -विवेकस्त्वतिदुर्लभः ॥२॥
 शुद्धेऽपि व्योम्नि तिमिराद्, रेखातिभिर्मिश्रता यथा ।
 विकारैर्मिश्रता भाति, तथात्मन्यविवेकतः ॥३॥
 यथा योधैः कृतं युद्धं, स्वामिन्येवोपयर्थते ।
 शुद्धात्मन्यविवेकेन, कर्मस्कन्धोर्जितं तथा ॥४॥
 छष्टकाद्यपि हि स्वर्णं, पीतोन्मत्तो यथेक्षते ।
 आत्माभेदभ्रमस्तद्भवद्, देहाद्यावविवेकिनः ॥५॥
 छश्चन् न परमान् भावान्, विवेकाद्रेः पतत्यधः ।
 परमं भावमन्विच्छन्, नाविवेके निमज्जति ॥६॥
 आत्मन्येवात्मनः कुर्याद्, यः षट्कारकसंगतिम् ।
 क्वाविवेकज्वरस्यास्य, वैषम्यं जडमज्जनात्? ॥७॥
 संयमास्त्रं विवेकेन, शाशो नोत्तेजितं मुनेः ।
 धृतिधारोल्बणं कर्म, -शत्रुच्छेदक्षमं भवेत् ॥८॥

माध्यस्थाष्टकम्-१६

स्थीयतामनुपालम्भं, मध्यस्थेनान्तरात्मना ।

कुतर्ककर्करक्षैपै, -स्त्यज्यतां बालयापलम्	॥१॥
मनोवत्सो युक्तिगवीं, मध्यस्थस्यानुधावति ।	
तामाकर्षति पुच्छेन, तुच्छाग्रहमनःकपिः	॥२॥
नयेषु स्वार्थसत्येषु, भोगेषु परयालने ।	
समशीलं मनो यस्य, स मध्यस्थो महामुनिः	॥३॥
स्वस्वकर्मकृतावेशाः, स्वस्वकर्मबुजो नराः ।	
न रागं नापि य द्वेषं, मध्यस्थस्तेषु गच्छति	॥४॥
मनः स्याद् व्यापृतं यावत्, परदोषगुणग्रहे ।	
कार्यं व्यग्रं वरं तावन्, -मध्यस्थेनात्मभावने	॥५॥
विभिन्ना अपि पन्थानः, समुद्रं सरितामिव ।	
मध्यस्थानां परं ब्रह्म, प्राप्नुवन्त्येकमक्षयम्	॥६॥
स्वागमं रागमात्रेण, द्वेषमात्रात् परागमम् ।	
न श्रयामस्त्यजामो वा, किन्तु मध्यस्थया दृशा	॥७॥
मध्यस्थया दृशा सर्वे, -ष्वपुनर्बन्धकादिषु ।	
यारिसंख्वनीयार, -न्यायादाशास्महे छितम्	॥८॥

निर्भयाष्टकम्-१७

यस्य नास्ति परापेक्षा, स्वभावाद्वैतगामिनः ।	
तस्य किं न भयभ्रान्ति, -कलान्तिसंतानतानवम्?	॥१॥
भवसौष्येन किं भूरि, - भयज्वलनभस्मना? ।	
सदा भयोच्छ्रितं ज्ञान, -सुखमेव विशिष्यते	॥२॥
न गोप्यं क्वापि नारोप्यं, हेयं हेयं य न क्वयित् ।	
क्व भयेन मुनेः स्थेयं, ज्ञेयं ज्ञानेन पश्यतः?	॥३॥
ऐकं ब्रह्मास्त्रमादाय, निघ्नन्मोहयमूं मुनिः ।	
बिभेति नैव संग्राम, -शीर्षस्थ एव नागराट्	॥४॥
मयूरी ज्ञानदृष्टिश्रेयत्, प्रसर्पति मनोवने ।	
वेष्टनं भयसर्पाणां, न तदानन्दयन्दने	॥५॥
कृतमोहास्त्रवैङ्ग्यं, ज्ञानवर्म बिभर्ति यः ।	
क्व भीस्तस्य क्व वा भङ्गः, कर्मसङ्गरकेलिषु?	॥६॥
तूलवल्लघवो मूढा, भ्रमन्त्यत्रे भयानिलैः ।	
नैकं रोमापि तैर्ज्ञान, -गरिष्ठानां तु कम्पते	॥७॥
यित्ते परिष्ठातं यस्य, यारित्रमकुतोभयम् ।	
अप्यज्ञानराज्यस्य, तस्य साधोः कुतो भयम्	॥८॥

आत्मप्रशंसात्यागाष्टकम्-१८

गुणैर्यदि न पूर्णोडसि, कृतमात्मप्रशंसया ।	
गुणैरेवासि पूर्णश्चेत्, कृतमात्मप्रशंसया	॥१॥
श्रेयोद्रुमस्य मूलानि, स्वोत्कर्षाभ्मःप्रवादतः ।	
पुण्यानि प्रकटीकुर्वन्, इलं किं समवाप्स्यसि	॥२॥
आलम्बिता छिताय स्युः, परैः स्वगुणारभयः ।	
अहो स्वयं गृहीतास्तु, पातयन्ति भवोद्धवौ	॥३॥
उच्यत्वदृष्टिदोषोत्थ, -स्वोत्कर्षज्वरशान्तिकम् ।	
पूर्वपुरुषसिद्धेभ्यो, भृशं नीयत्वभावनम्	॥४॥
शरीररूपलावण्य, -ग्रामारामधनादितिः ।	
उत्कर्षः परपर्यायै, -श्रियदानन्दघनस्य कः?	॥५॥

शुद्धाः प्रत्यात्मसाम्येन, पर्यायाः परिभाविताः अशुद्धाश्यापकृष्टत्वान्,-नोत्कर्षाय मडामुनेः	॥६॥
क्षोभं गच्छन् समुद्रोऽपि, स्वोत्कर्षपवनेरितः । गुणौघान् बुद्बुदीकृत्य, विनाशयसि किं मुघा?	॥७॥
निरपेक्षानवच्छिन्ना,-उन्न्तयिन्मात्रमूर्तयः । योगिनो गलितोत्कर्षा,-उपकर्षानल्पकल्पनाः	॥८॥

तत्त्वदृष्टयष्टकम्-१८

रूपे रूपावती दृष्टि,-दृष्ट्वा रूपं विमुह्यति । मज्जत्यात्मनि नीरूपे, तत्त्वदृष्टिस्वरूपिणी	॥१॥
अत्रमवादी अलिदृष्टि,-अमच्छाया तदीक्षाम् । अत्रान्तस्तत्त्वदृष्टिस्तु, नास्यां शेते सुभाशया	॥२॥
आमारामादि भोऽय, यद् दृष्टं बाह्यया दृशा । तत्त्वदृष्ट्या तद्वैवा-नीतं वैराग्यसंपदे	॥३॥
बाह्यदृष्टेः सुधासार,-घटिता भाति सुन्दरी । तत्त्वदृष्टेस्तु सा साक्षाद्, विषमूत्रपिठरोदरी	॥४॥
लावण्यलहरीपुण्यं, वपुः पश्यति बाह्यदृग् । तत्त्वदृष्टिः शकाकानां, लक्ष्यं कृमिकुलाकुलम्	॥५॥
गजशैर्भूपभवन्, विस्मयाय अलिर्दृशः । तत्राश्वेभवनात् कोऽपि, भेदस्तत्त्वदृशस्तु न	॥६॥
भस्मना केशलोयेन, वपुर्धृतमलेन वा । महान्तं बाह्यदृग्वेत्ति, यित्साभ्राज्येन तत्त्ववित्	॥७॥
न विकाराय विश्वस्यो,-पकारायैव निर्मिताः । स्फुरत्कारुण्यपीयूष,-वृष्टयस्तत्त्वदृष्टयः	॥८॥

सर्वसमृद्धयष्टकम्-२०

बाह्यदृष्टिप्रयारेषु, मुद्रितेषु मडात्मनः । अन्तरेवावभासन्ते, स्फुटाः सर्वाः समृद्धयः	॥१॥
समाधिर्नन्दनं धैर्यं, दम्भोऽलिः समता शयी । ज्ञानं मडाविमानं य, वासवश्रीरियं मुनेः	॥२॥
विस्तारितक्रियाज्ञान,-यर्भच्छत्रो निवारयन् । मोहम्लेच्छमडावृष्टिं, यक्वती न किं मुनिः ?	॥३॥
नवभ्रह्मसुधाकुण्ड-,-निष्ठाधिष्ठायाको मुनिः । नागलोकेशवद् भाति, क्षमां रक्षन् प्रयत्नतः	॥४॥
मुनिरध्यात्मकैलाशे, विवेकवृषभस्थितः । शोभते विरतिज्ञप्ति,-गङ्गागौरीयुतः शिवः	॥५॥
ज्ञानदर्शनयन्द्रार्क-नेत्रस्य नरकच्छिद्रः । सुभसागरमग्नस्य, किं न्यूनं योगिनो हरेः ?	॥६॥
या सृष्टिर्भ्रह्मणो बाह्या, बाह्यापेक्षावलम्बिनी । मुनेः परानपेक्षाऽन्त,-गुणसृष्टिस्ततोऽधिका	॥७॥
रत्नैस्त्रिभिः पवित्रा या, स्रोतोत्तोरिव जलनवी । सिद्धयोगस्य साध्यर्हत्,-पदवी न दवीयसी	॥८॥

कर्मविपाकयिन्तनाष्टकम्-२१

दुःखं प्राप्य न दीनः स्यात्, सुखं प्राप्य य विस्मितः । मुनिः कर्मविपाकस्य, जानन् परवशं जगत्	॥१॥
--	-----

येषां भ्रूभङ्गमात्रेण, लज्यन्ते पर्वता अपि । तेरुहो कर्मवैषम्ये, भूपैर्भिक्षापि नाप्यते	॥२॥
जितियातुर्यहीनोऽपि, कर्मण्यभ्युदयावले । क्षणाद्रङ्कोऽपि राजा स्या, -श्छत्रश्छत्रद्विगन्तरः	॥३॥
विषमा कर्मणः सृष्टि, -दृष्टा करलपृष्ठवत् । जत्यातिभूतिवैषम्यात्, का रतिस्तत्र योगिनः ?	॥४॥
आरुढाः प्रशमश्रेणिं, श्रुतकेवलिनोऽपि य । आम्यन्तेऽनन्तसंसार-महो द्रुष्टेन कर्मणा	॥५॥
अर्वाक् सर्वापि सामग्री, श्रान्तेव परितिष्ठति । विपाकः कर्मणः कार्य, -पर्यन्तमनुधावति	॥६॥
असावयरमावर्ते, धर्म उरति पश्यतः । यरमावर्तिसाधोस्तु, -श्छलमन्विष्य हृष्यति	॥७॥
साम्यं विवर्ति यः कर्म, - विपाकं हृदि यिन्तयन् । स ओव स्यास्थिदानन्द, -मकरन्दमधुप्रतः	॥८॥

भवोद्वेगाष्टकम्-२२

यस्य गम्भीरमध्यस्या, -ज्ञानवज्रमयं तलम् । रुद्धा व्यसनशैलौधैः, पन्थानो यत्र दुर्गमाः	॥१॥
पातालकलशा यत्र, भृतास्तृष्णामहानिलैः । कषायाश्रितसंकल्प, -वेलावृद्धिं वितन्वते	॥२॥
स्मरौर्वाग्निर्ज्वलत्यन्त, -र्यत्र स्नेहेन्धनः सदा । यो घोररोगशोकादि-मत्स्यकश्चपसंकुलः	॥३॥
दुर्बुद्धिमत्सरद्रोहै, -विद्युद्दुर्वातगर्जितैः । यत्र सांयात्रिका लोकाः, पतन्त्युत्पातसंकटे	॥४॥
ज्ञानी तस्माद् भवाम्भोधे, -नित्योद्विग्नोऽतिदारुणात् । तस्य संतरणोपायं, सर्वयत्नेन काङ्क्षति	॥५॥
तैलपात्रधरो यद्दद्, राधावेधोद्यतो यथा । क्रियास्वनन्ययित्तः स्याद्, भवभीतस्तथा मुनिः	॥६॥
विषं विषस्य वस्नेश्र्य, वस्निरेव यदौषधम् । तत्सत्यं भव भीताना, -मुपसर्गेऽपि यत्र भीः	॥७॥
स्थैर्यं भवभयादेव, व्यवहारे मुनिर्जृजेत् । स्वात्मारामसमाधौ तु, तदप्यन्तर्निमज्जति	॥८॥

लोकसंज्ञात्यागाष्टकम्-२३

प्राप्तः षष्ठं गुणस्थानं, भवदुर्गाद्रिलङ्घनम् । लोकसंज्ञारतो न स्यान्, मुनिर्लोकोत्तरस्थितिः	॥१॥
यथा यिन्तामणिं दत्ते, बठरो बठरीङ्गलैः । उहा! जहाति सद्धर्म, तथैव जनरञ्जनैः	॥२॥
लोकसंज्ञामहानघा, -मनुस्रोतोऽनुगा न के ? । प्रतिस्रोतोऽनुगस्त्वेको, राजहंसो महामुनिः	॥३॥
लोकमालम्ब्य कर्तव्यं, कृतं बहुभिरेव येत् । तदा मिथ्यादृशां धर्मा, न त्याज्यः स्यात् कदाचन	॥४॥
श्रेयोऽर्थिनो हि भूयांसो, लोके लोकोत्तरे य न । स्तोका हि रत्नवणिजः, स्तोकाश्च स्वात्मसाधकाः	॥५॥

लोकसंज्ञाहता उन्त! नीयैर्गमनदर्शनैः ।	
शंसयन्ति स्वसत्याङ्ग,-मर्मघातमडाव्यथाम्	॥५॥
आत्मसाक्षिकसद्धर्म,-सिद्धौ किं लोकयात्रया ।	
तत्र प्रसन्नयन्द्रश्व, भ्रतश्व्य निदर्शनम्	॥७॥
लोकसंज्ञोञ्जितः साधुः, परब्रह्मसमाधिमान् ।	
सुभमास्ते गतद्रोह,-ममतामत्सरज्वरः	॥८॥

शास्त्रदृष्ट्यष्टकम्-२४

यर्मयक्षुर्भूतः सर्वे, देवाश्यावधियक्षुषः ।	
सर्वतश्यक्षुषः सिद्धाः, साधवः शास्त्रयक्षुषः	॥१॥
पुरः स्थितानिवोर्ध्वाधसू,-तिर्यग्लोकविवर्तिनः ।	
सर्वान् भावानवेक्षन्ते, ज्ञानिनः शास्त्रयक्षुषा	॥२॥
शासनात् त्राणशक्तेश्व, बुधैः शास्त्रं निरुच्यते ।	
वयनं वीतरागस्य, तत्तु नान्यस्य कस्यचित्	॥३॥
शास्त्रे पुरस्कृते तस्माद्, वीतरागः पुरस्कृतः ।	
पुरस्कृते पुनस्तस्मिन्, नियमात् सर्वसिद्धयः	॥४॥
अदृष्टार्थेऽनुधावन्तः, शास्त्रदीपं विना जडाः ।	
प्राप्नुवन्ति परं भेदं, प्रसम्बलन्तः पटे पटे	॥५॥
शुद्धोऽथापि शास्त्राज्ञा,-निरपेक्षस्य नो हितम् ।	
भौतहन्तुर्यथा तस्य, पदस्पर्शनिवारणम्	॥६॥
अज्ञानाहिमलामन्त्रं, स्वाश्वन्धज्वरलङ्घनम् ।	
धर्मारामसुधाकुल्यां, शास्त्रमाहुर्महर्षयः	॥७॥
शास्त्रोक्तायारकर्ता य, शास्त्रज्ञः शास्त्रदेशकः ।	
शास्त्रैकदृग्महायोगी, प्राप्नोति परमं पदम्	॥८॥

परिग्रहाष्टकम्-२५

न परावर्तते राशे,-र्वक्तां ज्ञातु नोज्जति ।	
परिग्रहग्रहः कोऽयं, विडम्बितजगत्त्रयः?	॥१॥
परिग्रहग्रहावेशाद्, दृर्भाषितरजःकिराम् ।	
श्रूयन्ते विकृताः किं न, प्रलापा लिङ्गिनामपि?	॥२॥
यस्त्यक्त्वा तृषावद् बाह्य,-मान्तरं य परिग्रहम् ।	
उदास्ते तत्पदाभ्मोजं, पर्युपास्ते जगत्त्रयी	॥३॥
यित्तेऽन्तर्ग्रन्थगहने, अहिर्निर्ग्रन्थता वृथा ।	
त्यागात्कण्युकमात्रस्य, भुजगो नहि निर्विषः	॥४॥
त्यक्ते परिग्रहे साधोः, प्रयाति सकलं रजः ।	
पालित्यागे क्षणादेव, सरसः सलिलं यथा	॥५॥
त्यक्तपुत्रकलत्रस्य, मूर्च्छामुक्तस्य योगिनः ।	
यिन्मात्रप्रतिबद्धस्य, का पुद्गलनियन्त्रणा?	॥६॥
यिन्मात्रदीपको गच्छेद्, निर्वातस्थानसन्निभैः ।	
निष्परिग्रहतास्थैर्यं, धर्मोपकरणैरपि	॥७॥
मूर्च्छाश्वन्नधियां सर्व, जगदेव परिग्रहः ।	
मूर्च्छया रक्षितानां तु, जगदेवापरिग्रहः	॥८॥

अनुभववाष्टकम्-२६

सन्ध्येव दिनरात्रिभ्यां, केवलश्रुतयोः पृथक् ।	
बुधैरनुभवो दृष्टः, केवलार्कारुणोदयः	॥१॥

व्यापारः सर्वशास्त्राणां, द्विप्रदर्शनमेव हि ।	
पारं तु प्रापयत्येको-, उनुत्भवो भववारिधेः	॥२॥
अतीन्द्रियं परं ब्रह्म, विशुद्धानुत्भवं विना ।	
शास्त्रयुक्तिशतेनापि, न गम्यं यद् बुधा जगुः	॥३॥
ज्ञायेरन् लेतुवादेन, पदार्था यद्यतीन्द्रियाः ।	
कालेनैतावता प्राज्ञैः, कृतः स्यात्तेषु निश्चयः	॥४॥
केषां न कल्पनादर्वी, शास्त्रक्षीरान्नगाहिनी ।	
विरलास्तद्वरसास्वाद-विदोऽनुत्भवजिह्वया	॥५॥
पश्यतु ब्रह्म निर्द्वन्द्वं, निर्द्वन्द्वानुत्भवं विना ।	
कथं लिपिमयी दृष्टिः, -वदुमयी वा मनोमयी?	॥६॥
न सुषुप्तिरभोऽत्वाद्, नापि य स्वापज्जगरौ ।	
कल्पनाशिल्पविश्रान्ते, -स्तुर्येवानुत्भवो दशा	॥७॥
अधिगत्याभिलं शब्द, -ब्रह्म शास्त्रदृशा मुनिः ।	
स्वसंवेद्यं परं ब्रह्मा-नुत्भवेनाधिगच्छति	॥८॥

योगाष्टकम्-२७

भोक्षेण योजनाद्योगः, सर्वोऽध्यायार ष्यते ।	
विशिष्य स्थानवर्षार्था, -लम्बनैकाग्र्यगोचरः	॥१॥
कर्मयोगद्वयं तत्र, ज्ञानयोगत्रयं विदुः ।	
विरतेष्वेव नियमाद्, भीजमात्रं परेष्वपि	॥२॥
कृपानिर्वेदसंवेग, -प्रशमोत्पत्तिकारिणः ।	
भेदाः प्रत्येकमत्रेच्छा, -प्रवृत्तिस्थिरसिद्धयः	॥३॥
छच्छा तद्वत्कथाप्रीतिः, प्रवृत्तिः पालनं परम् ।	
स्थैर्यं बाधकत्मीढानिः, सिद्धिरन्यार्थसाधनम्	॥४॥
अर्थालम्बनयोश्चैत्य, -वन्दनाद्यौ विभावनम् ।	
श्रेयसे योगिनः स्थान, -वर्षायोर्यत्न एव य	॥५॥
आलम्बनमिह ज्ञेयं, द्विविधं त्रुष्यत्पि य ।	
अत्रुपिगुणसायुज्य, -योगोऽनालम्बनः परः	॥६॥
प्रीतिभक्तिवयोऽसङ्गैः, स्थानाद्यपि यतुर्विधम् ।	
तस्माद्योगयोगाप्ते, -मोक्षयोगः क्माद् भवेत्	॥७॥
स्थानाद्ययोगिनस्तीर्थो, -च्छेदाद्यालम्बनादपि ।	
सूत्रदाने मडादोष, छत्याचार्याः प्रयक्षते	॥८॥

नियोगाष्टकम्-२८

यः कर्म हुतवान् दीप्ते, ब्रह्माग्नौ ध्यानधाय्यया ।	
स निश्चियतेन यागेन, नियोगप्रतिपत्तिमान्	॥१॥
पापध्वंसिनि निष्कामे, ज्ञानयज्ञे रतो भव! ।	
सावधैः कर्मयज्ञैः किं, भूतिकामनयाविलैः?	॥२॥
वेदोक्तत्वान् मनःशुद्ध्या, कर्मयज्ञोऽपि योगिनः ।	
ब्रह्मयज्ञे छतीच्छन्तः, श्येनयागं त्यजन्ति किम्?	॥३॥
ब्रह्मयज्ञः परं कर्म, गृहस्थस्याधिकारिणः ।	
पूजादि वीतरागस्य, ज्ञानमेव तु योगिनः	॥४॥
भिन्नोद्देशेन विहितं, कर्म कर्मक्षयाक्षमम् ।	
कल्पितभिन्नाधिकारं य, पुत्रेष्ट्यादिवद्विष्यताम्	॥५॥
ब्रह्मार्पणमपि ब्रह्म, -यज्ञान्तर्भावसाधनम् ।	

ब्रह्माग्नौ कर्मणो युक्तं, स्वकृतत्वस्मये हुते	॥७॥
ब्रह्मण्यर्पितसर्वस्यो, ब्रह्मदृगू ब्रह्मसाधनः ।	
ब्रह्मणा जुष्टवदब्रह्म, ब्रह्मणि ब्रह्मगुप्तिमान्	॥७॥
ब्रह्माध्ययननिष्ठावान्, परब्रह्मसमाहितः ।	
ब्राह्मणो लिप्यते नाथै, -न्रियाग-प्रतिपत्तिमान्	॥८॥

भावपूजाष्टकम्-२८

दयाम्भसा कृतस्नानः, संतोषशुभवस्त्रभृत् ।	
विवेकतिलकब्राह्म, भावनापावनाशयः	॥१॥
भक्तिश्रद्धानघुसृष्टोन्, -मिश्रपाटीरजद्रवैः ।	
नवब्रह्माङ्गतो देवं, शुद्धमात्मानमर्यय	॥२॥
क्षमापुष्पस्रजं धर्म, -युग्मक्षौमद्वयं तथा ।	
ध्यानाभरणसारं य, तद्दृगे विनिवेशय	॥३॥
मदस्थानभिदात्यागै, विभात्रे याष्टमङ्गलीम् ।	
ज्ञानाग्नौ शुभसंकल्प, - काकतुण्डं य धूपय	॥४॥
प्राग्धर्मलवणोत्तारं, धर्मसन्यासवल्गिना ।	
कुर्वन् पूरय सामर्थ्य, -राजनीराजनाविधिम्	॥५॥
स्फुरन् मङ्गलदीपं य, स्थापयानुभवं पुरः ।	
योगनृत्यपरस्तौर्य, -त्रिकसंयमवान् भव	॥६॥
उल्लसन् मनसः सत्य, -घण्टां वादयतस्तव ।	
भावपूजारतस्येत्थं, करकोडे मलोदयः	॥७॥
द्रव्यपूजोयिता भेदो, -पासना गृहमेधिनाम् ।	
भावपूजा तु साधूना, -मभेदोपासनात्मिका	॥८॥

ध्यानाष्टकम्-३०

ध्याता ध्येयं तथा ध्यानं, त्रयं यस्यैकतां गतम् ।	
मुनेरनन्ययित्तस्य, तस्य दुःखं न विद्यते	॥१॥
ध्यातान्तरात्मा ध्येयस्तु, परमात्मा प्रकीर्तितः ।	
ध्यानं यैकाग्र्यसंवित्तिः, समापत्तिस्तदेकता	॥२॥
महाविव प्रतिच्छाया, समापत्तिः परात्मनः ।	
क्षीणवृत्तौ भवेद् ध्याना, -दन्तरात्मनि निर्भले	॥३॥
आपत्तिश्च ततः पुण्य, -तीर्थकृतकर्मबन्धतः ।	
तद्भावाभिभुजत्वेन, संपत्तिश्च क्माद् भवेत्	॥४॥
एत्थं ध्यानङ्गलाद्युक्तं, विशतिस्थानकाद्यपि ।	
कष्टमात्रं त्वभव्याना, -मपि नो दुर्लभं भवे	॥५॥
जितेन्द्रियस्य धीरस्य, प्रशान्तस्य स्थिरात्मनः ।	
सुभासनस्य नासाग्र, -न्यस्तनेत्रस्य योगिनः	॥६॥
रुद्धबाह्वमनोवृत्ते-धरिणाधारया रयात् ।	
प्रसन्नस्याऽप्रमत्तस्य, विद्वानन्दसुधाखिलः	॥७॥
साम्राज्यमप्रतिद्वन्द्व, -मन्तरेव वितन्वतः ।	
ध्यानिनो नोपमा लोके, सदेवमनुजेऽपि हि	॥८॥

तपोऽष्टकम्-३१

ज्ञानमेव बुधाः प्राहुः, कर्मणां तापनात्तपः ।	
तदाभ्यन्तरमेवेषु, भावं तद्गुणबृंहकम्	॥१॥
आनुस्रोतसिक्ती वृत्ति-र्भालानां सुभशीलता ।	

प्रातिस्रोतसिकी वृत्ति,-ज्ञानिनां परमं तपः	॥२॥
धनार्थिनां यथा नास्ति, शीततापादि दुःसहम् ।	
तथा भवविरक्तानां, तत्त्वज्ञानार्थिनामपि	॥३॥
सद्गुणायप्रवृत्तानां,-मुपेयमधुरत्वतः ।	
ज्ञानिनां नित्यमानन्द,-वृद्धिरेव तपस्विनाम्	॥४॥
एतत् यद्दुःखं पत्वात्, तपो व्यर्थमितीच्छताम् ।	
बौद्धानां निहता बुद्धि,-बौद्धानन्दोपरिक्षयात्	॥५॥
यत्र ब्रह्म जिनार्या य, कषायाणां तथा हतिः ।	
सानुबन्धा जिनाज्ञा य, तत्तपः शुद्धमिष्यते	॥६॥
तदेव हि तपः कार्यं, दुर्ध्यानं यत्र नो भवेत् ।	
येन योगा न हीयन्ते, क्षीयन्ते नेन्द्रियाणि य	॥७॥
मूलोत्तरगुणश्रेणि,-प्राज्यसाम्राज्य सिद्धये ।	
आद्यमाव्यन्तरं येत्थं, तपः कुर्यान्महामुनिः	॥८॥

सर्वनयाष्टकम्-उ२

धावन्तोऽपि नयाः सर्वे, स्युर्भावे कृतविश्रमाः ।	
यारित्रगुणालीनः स्या,-दिति सर्वनयाश्रितः	॥१॥
पृथङ्नया मिथः पक्ष,-प्रतिपक्षकदर्थिताः ।	
समवृत्तिसुखास्वादी, ज्ञानी सर्वनयाश्रितः	॥२॥
नाप्रमाणं प्रमाणं वा, सर्वमप्यविशेषितम् ।	
विशेषितं प्रमाणं स्या,-दिति सर्वनयज्ञता	॥३॥
लोके सर्वनयज्ञानां, ताटस्थं वाप्यनुग्रहः ।	
स्यात् पृथङ्नयमूढानां, स्मयार्तिर्वातिविग्रहः	॥४॥
श्रेयः सर्वनयज्ञानां, विपुलं धर्मवादतः ।	
शुष्कवादाद्विवादाय्य, परेषां तु विपर्ययः	॥५॥
प्रकाशितं जिनानां यै,-र्मतं सर्वनयाश्रितम् ।	
यित्ते परिणतं येदं, येषां तेभ्यो नमो नमः	॥६॥
निश्चये व्यवहारे य, त्यक्त्वा ज्ञाने य कर्मणि ।	
अेक पाक्षिकविश्लेष,-माऱुढाः शुद्धभूमिकाम्	॥७॥
अमूढलक्ष्याः सर्वत्र, पक्षपातविवर्जिताः ।	
जयन्ति परमानन्द-मयाः सर्वनयाश्रयाः	॥८॥

उपसंसार

पूषो मग्नः स्थिरोऽमोहो, ज्ञानी शान्तो जितेन्द्रियः ।	
त्यागी क्रियापरस्तृप्तो, निर्लेपो निःस्पृहो मुनिः	॥१॥
विद्याविवेकसंपन्नो, मध्यस्थो भयवर्जितः ।	
अनात्मशंसकस्तत्त्व,-दृष्टिः सर्वसमृद्धिमान्	॥२॥
ध्याता कर्मविपाकानां,-मुद्विग्नो भव वारिधेः ।	
लोकसंज्ञाविनिर्मुक्तः, शास्त्रदृग् निष्परिग्रहः	॥३॥
शुद्धानुभववान् योगी, नियागप्रतिपत्तिमान् ।	
भावार्थाध्यानतपसां, भूमिः सर्वनयाश्रितः	॥४॥
स्पष्टं निष्टङ्कितं तत्त्व,-मष्टकैः प्रतिपन्नवान् ।	
मुनिर्महोदयं ज्ञान,-सारं समधिगच्छति	॥५॥
निर्विकारं निराबाधं, ज्ञानसारमुपेयुषाम् ।	

विनिवृत्तपराशानां, भोक्षोऽत्रैव मलात्मनाम्	॥७॥
यित्तमाद्रीकृतं ज्ञान,-सारसारस्वतोर्मिभिः ।	
नाप्नोति तीव्रभोहाग्नि,-खोषशोषकदर्थनाम्	॥७॥
अयिन्या कापि साधूनां, ज्ञानसारगरिष्ठता ।	
गतिर्ययोर्ध्वमेव स्या,-दधः पातः कदापि न	॥८॥
कलेशक्षयो हि मण्डूक,-यूर्णतुल्यः क्रियाकृतः ।	
दग्धतय्यूर्णसदृशो, ज्ञानसारकृतः पुनः	॥९॥
ज्ञानपूतां परेऽप्याहुः, क्रियां हेमघटोपमाम् ।	
युक्तं तदपि तद्भावं, न यद्भ्रमणापि सोऽजति	॥१०॥
क्रियाशून्यं य यज्ज्ञानं, ज्ञानशून्या य या क्रिया ।	
अनयोरन्तरं ज्ञेयं, भानुभद्योतयोरिव	॥११॥
यारित्रं विरतिः पूर्णा, ज्ञानस्योत्कर्षं अत्र हि ।	
ज्ञानाद्वैतनये दृष्टि,-द्वैत्या तद्योगसिद्धये	॥१२॥

ग्रन्थकृतप्रशस्तिः

सिद्धिं सिद्धपुरे पुरन्दरपुरस्पर्धावले लब्धवां-	
श्रियदीपोऽयमुदारसारमहसा दीपोत्सवे पर्वणि ।	
अतद्भावनभावपावनमनश्चय्यय्यमत्कारिणां,	
तेस्तेर्दीपशतैः सुनिश्चयमतेर्नित्योऽस्तु दीपोत्सवः	॥१॥
केषाञ्चिद्विषयज्वरातुरमहो यित्तं परेषां विषा-	
वेगोदककुतर्कमूर्च्छितमथान्येषां कुर्वैरागतः ।	
लग्नालर्कमधोदकूपपतितं यास्ते परेषामपि,	
स्तोकानां तु विकारभाररहितं, तज्ज्ञानसाराश्रितम्	॥२॥
जतोद्रेकविवेकतोरणततौ धावत्यमातन्वति,	
हृद्गोले समयोजितः प्रसरति स्त्रीतश्च गीतध्वनिः ।	
पूर्णांनन्दघनस्य किं सलजया तद्भाग्यमङ्ग्यात्मव-	
नैतद्ग्रन्थमिषात् करग्रहमहश्चित्रं यारित्रश्रियः?	॥३॥
भावस्तोमपवित्रगोमयरसैर्लिप्तेव भूः सर्वतः,	
संसिक्ता समतोदकैरथ पथि न्यस्ता विवेकस्रजः ।	
अध्यात्माभृतपूर्णाकामकलशश्चकेऽत्र शास्त्रे पुरः,	
पूर्णांनन्दघने पुरं प्रविशति स्वीयं कृतं मङ्गलम्	॥४॥
गच्छे श्रीविजयाद्विदेवसुगुरोः स्वच्छे गुणानां गणैः,	
प्रौढिं प्रौढिमधाम्नि ज्ञतविजयप्राज्ञाः परामैयरुः ।	
तत्सातीर्थ्यभृतां नयाद्विजयप्राज्ञोत्तमानां शिशोः,	
श्रीमन्यायविशारदस्य कृतिनामेषा कृतिः प्रीतये	॥५॥